

Dion kom tilbage, han så, og han sejrede – med besvær

Af Niels O. Hansen

Her ses årets DM-vinder, Dion Nelin, som vandt sit første mesterskab i ni år. Til højre ses sølvvinderen, Allan Schrøder, som var forsvarende mester. I midten ses DDBUs formand, Flemming B. Knudsen

Ni år skulle der gå. Men så tævede han også dem alle sammen.

Dion Nelin viste ved årets DM nok en gang, at han har et gear mere end de næstbedste 3-bande spillere i landet.

Det var en slags jubilæum for den nu 41-årige Dion Nelin, for han vandt sit første DM helt tilbage i 1993 – altså for 25 år siden. Dengang var han kun 16 år og havde hele verden for sine fødder.

Tre år forinden havde Peter Thøgersen vundet sit ottende og sidste nationale mesterskab i 3-bande carambole. Det var dansk rekord dengang, og det er det sådan set stadig. Men nu har han den ikke længere alene.

Da Dion Nelin sidst vandt DM, skete det i 2009. Og det var hans syvende DM.

Siden da har der altså været afholdt otte DM-finaler med seks forskellige vindere. Men Dion Nelin har ikke deltaget i en eneste. Nogle gange fordi datoerne ikke har passeret i forhold til hans kalender med kampe i udlandet. Andre gange fordi han ikke havde samlet point nok i den såkaldte Danish Tour.

Det har nok devalueret det danske mesterskab i de sidste mange år, at den mest talentfulde af samtlige danske spillere ikke har været med. Det første spørgsmål, når det gælder DM i 3-bande, har ofte været: Er Dion med, eller er han ikke?

Men det er måske alligevel et unfair spørgsmål. Det kræver trods alt en meget høj standard og en høj grad af stabilitet at vinde et DM i 3-bande. Og medaljevinderne kan jo ikke gøre for, om Dion Nelin har deltaget eller ej.

De senere år har det været sådan, at spillerne skulle samle point sammen i ovennævnte Danish Tour. Der er otte afdelinger af Danish Tour fordelt over et kalenderår. De 16, som har opnået flest point, kvalificerer sig til årets DM.

Meget simpelt. Men for at samle pointene sammen er man altså nødt til at deltage i nogle afdelinger af Tour'en.

Det har Dion Nelin og de øvrige 15 finaledeltagere ved årets DM alle gjort. Og feltet var stærkt i år. Seks tidligere mestre havde kvalificeret sig, og de repræsenterede tilsammen 22 danske mesterskaber i disciplinen.

Så der var lagt op til et velspillet og interessant DM.

Og lad os bare slå fast: Det blev det.

Ved puljegennemgangen står der efter hver spiller i [klammer] et tal. Det er det odds, som vinderen af DM gav hos Danske Spil, inden stævnet i den københavnske klub, BK Grøndal, blev stødt i gang fredag formiddag.

Pulje 1: Brian Knudsen (BK Grøndal (København)) [5,50], René Hendriksen (CCB (København)) [14], Michael Toudahl (Vejle BK) [75], Hans Laursen (CCB (København)) [50]

Som oddsene antyder, var der her en klar favorit i skikkelse af Brian Knudsen. Den tidligere tredobbelte DM-vinder viste da også glimrende spil, og han var ikke i nærheden af at tabe en eneste af sine kampe i denne pulje.

René Hendriksen og Hans Laursen skulle som klubkammerater i BK Grøndals filialklub, CCB (Carambole Clubben Brønshøj), mødes i første kamp, og det blev en noget gumpetung forestilling.

De skiftedes til at føre, og ingen af dem fik nogensinde scoret den store serie, som kunne have skabt afgørende afstand.

Til slut lykkedes det for René Hendriksen at tage sejren ved at lukke med de to, han manglede ved stillingen 48-48.

I puljens anden runde skulle Michael Toudahl møde Billardmesteren – alias Hans Laursen – som lagde hårdt fra land med 11 point i seks indgange.

Feltets alderspræsident udbyggede føringen til 35-13 i 26 indgange, inden det lykkedes for vejlenseren at komme lidt i gang. Men der var løbet kørt.

Da Hans Laursen i puljens sidste runde viste sig at være lige så chanceløs mod Brian Knudsen, som de to andre havde været, bestod Billardmesterens chance nu i, at Michael Toudahl skulle vinde over René Hendriksen.

Ved pausen så det jævnbyrdigt ud, da René Hendriksen førte 25-22. Men efter pausen lagde René Hendriksen ud med seks point, og derfra scorede den tidligere schweiziske mester (!) stabilt. Det skulle blive et varsel om, hvad der ville ske i kvartfinalen.

Michael Toudahl sluttede som den eneste ved dette DM helt uden point. Den tidligere bronzevinder kan spille meget bedre, end det han viste ved årets

stævne.

	K	Snit	P
Brian Knudsen	3	1,470	6
René Hendriksen	3	0,901	4

Hans Laursen	3	0,899	2
Michael Toudahl	3	0,760	0

Pulje 2: Lars Dunch (CCB (København)) [10], Poul Bjerring (Horsens BK) [100], Thomas Andersen (Varde BK) [7], Erling Sjørup (ABK 31 (Aalborg)) [45]

Puljens sammensætning mindede en del om sidste års pulje 4. Ved den lejlighed var det Michael Hansen, som havde været fjerde hjul i stedet for Lars Dunch.

Samme Lars Dunch måtte sammen med Thomas Andersen nok påtage sig favoritværdigheden i puljen. Og de lagde da også begge ud med sejre – Lars Dunch dog med lidt større besvær mod Erling Sjørup, end Thomas Andersen havde med Poul Bjerring.

Derefter skulle de mødes i anden runde, og det blev en af puljespillets bedste kampe.

Thomas Andersen begyndte bedst og lavede serier på både 9 og 8 i første halvdel af kampen. Men københavneren kom efter ham med en serie på 8 med flere flotte baller imellem.

Men netop som han havde kæmpet sig op på 39-39, viste Thomas Andersen noget af den styrke, som gav ham DM-titlen i 2016 og NM-titlen sidste år ved at lukke med en stærk serie på 11.

Poul Bjerring havde matchbal mod Erling Sjørup, men kiksede en ikke så svær kvart, og så endte kampen i stedet uafgjort.

Det gav en lidt tricky stilling inden sidste runde.

Thomas Andersen var sikker på at gå videre, mens Lars Dunch med en sejr i sidste runde mod Poul Bjerring selv kunne afgøre sagen.

Hvis både Erling Sjørup og Poul Bjerring vandt, skulle man til gengæld nok ud på de små marginaler for at finde en afgørelse i kampen om andenpladsen.

Begge spillere skulle foruden modstanderen dog også slås med rygproblemer, og det er ikke den bedste kombination ved et DM.

Erling Sjørup havde svært ved at komme i gang mod Thomas Andersen, som halvvejs førte 25-14 i 18 indgange.

Efter pausen lavede Thomas Andersen to serier på seks, som reelt afgjorde kampen.

Poul Bjerring stiller i holdturneringen op for den sjællandske klub BK 2004, men individuelt er han altså Horsens-spiller.

Østjyden måtte kæmpe hårdt for at hænge på i kampen mod Lars Dunch, og det lignede en afgørelse, da DM-sølvvinderen fra 2011 kom op at føre 44-20.

Som den gode fighter, han er, gjorde Poul Bjerring dog et godt forsøg med serier på 10 (!), 6 og 3, men der var bare for langt op, og i 35. indgang lukkede Lars Dunch forestillingen.

	K	Snit	P
Thomas Andersen	3	1,327	6
Lars Dunch	3	1,336	4

Erling Sjørup	3	0,968	1
Poul Bjerring	3	0,948	1

Pulje 3: Allan Schrøder (Varde BK) [10], Benny Staalbo (Veje BK) [30], Allan Keith (Veje BK) [20], Tommy Magnussen (BK Bristol (Odense)) [100]

Som oddsene også antyder, så havde denne pulje en klar favorit i skikkelse af den forsvarende mester, Allan Schrøder.

Lad os her bare konstatere, at han ikke svigtede favoritværdigheden. Helt så velspillende som Brian Knudsen i pulje 1 var han ikke, men ingen af de tre andre var for alvor tæt på at tage point fra ham.

Klubkammeraterne Benny Staalbo og Allan Keith skulle møde hinanden. Benny Staalbo havde spillet et fornuftigt DM sidste år på hjemmebanen i Veje. Men i år var han plaget af sygdom, og det spillede måske nok en rolle i forhold til hans præstation.

Efter at have ført ret klart blev han indhentet af Allan Keith omkring de 40 point, og til sidst sad man kun fornemmelsen af, at det handlede om, hvornår Allan Keith ville lukke. Han vandt 50-42 i 53 indgange.

I anden runde spillede Benny Staalbo og Tommy Magnussen uafgjort i en lang forestilling. Og dermed var pulje 3 i samme situation som i pulje 2.

Allan Schrøder var videre, mens Allan Keith selv

kunne afgøre sagen med en sejr mod Tommy Magnussen. Han og Benny Staalbo stod med et point hver og skulle både håbe på sejr og lidt held i sidste runde.

Det var der ikke udsigt til for Benny Staalbo mod Allan Schrøder, men Tommy Magnussen havde visse muligheder mod Allan Keith.

Tommy Magnussen spiller Elitedivision for Albertslund, men individuelt stiller fynboen altså op for barndomsklubben Bristol.

Han begyndte bedst, men Allan Keith indhentede ham ved pausen. Mod slutningen af kampen førte vejlenseren 49-46, men i stedet lukkede fynboen med en serie på fire.

Allan Keith havde imidlertid efterstød, som han scorede på, og på den baggrund lykkedes det ham lige at knibe sig videre.

	K	Snit	P
Allan Schrøder	3	1,442	6
Allan Keith	3	0,780	3

Tommy Magnussen	3	0,796	2
Benny Staalbo	3	0,795	1

Pulje 4: Martin Olesen (Vejle BK) [25], Dion Nelin (BK Grøndal (København)) [3], Tonny Carlsen (BK Grøndal (København)) [5,50], Carsten Hjøllund (CCB (København)) [100]

En stenhård pulje med to af de største forhåndsfavoritter, samt sidste års bronzevinder, Martin Olesen, og Carsten Hjøllund, som vandt bronze i 2007.

De to syvdobbelte danske mestre skulle mødes i første rundes storkamp, og det blev en god en af slagsen.

Det blev Tonny Carlsens lod at jage igennem hele kampen.

Han fik kæmpet sig op på 17-17, men serier på 7, 5 og 5 igen fra Dion Nelin gav ham igen et solidt forspring.

En serie på 6 fra Tonny Carlsens side betød, at han næsten fik kontakt ved 34-38, men Dion Nelin svarede godt igen ved selv at score 6, og selvom Tonny Carlsen bed tænderne sammen og kæmpede videre, måtte han se Dion Nelin lukke med de 2, han manglede ved 48-45.

På efterstødet scorede Tonny Carlsen 2 point, men

han endte med at brænde en svær bal.

I den anden kamp i første runde førte Martin Olesen næsten hele vejen. Carsten Hjøllund kom imidlertid foran første gang ved 49-48, og han lukkede også til 50-49, hvorefter vejlenseren opnåede remis ved at score på efterstødet.

Dermed var pulje 4 på papiret i samme situation efter første runde som pulje 2 og pulje 3 med en deltager på to point, to deltagere på et point og en enkelt uden point.

Men det skulle vise sig netop kun at være på papiret. I de fire sidste kampe var der klasseforskel i Tonny Carlsens og Dion Nelins favør.

Specielt Tonny Carlsen viste storspil med et gennemsnit i anden runde mod Carsten Hjøllund på 2,083 og en serie i tredje runde mod Martin Olesen på 18 point, som endte med at blive DM-stævnets største.

	K	Snit	P
Dion Nelin	3	1,515	6
Tonny Carlsen	3	1,651	4

Martin Olesen	3	0,947	1
Carsten Hjøllund	3	0,873	1

Kvartfinaler: Dion Nelin - Allan Keith 50 – 14 / 22 indgange, Thomas Andersen – Tonny Carlsen 50 – 36 / 38 indgange, Allan Schrøder – Lars Dunch 50 – 36 / 31 indgange, Brian Knudsen – René Hendriksen 50 – 49 / 32 indgange

Som cifrene tydeligt viser, var Allan Keith aldeles chanceløs i den første kvartfinale.

Dion Nelin spillede helt fantastisk med mange mindre serier og en stor og flot serie på 14 point undervejs. Snittet på 2,272 blev rekord for hele stævnet.

Kampen mellem Thomas Andersen og Tonny Carlsen var en gentagelse af DM-finalen fra 2016 og i øvrigt også DM-semifinalen i 2013. I begge tilfælde vandt Thomas Andersen.

Det gjorde han også denne gang mod sin gamle læremester, der ellers var meget godt med i starten, hvor han var foran 9-7.

Men derefter scorede Thomas Andersen en flot serie på 10 point, som ændrede kampens rytme.

Thomas Andersen scorede stabilt, og han fik dækket Tonny Carlsen af. Det betød en pauseføring til

Varde-spilleren på 28-9.

Efter pausen fortsatte Thomas Andersen med at have initiativet og det psykologiske overskud. Tonny Carlsen begyndte at ligne en mand, der ikke længere for alvor troede på projektet.

Thomas Andersen var måske lidt længe om at få lukket kampen, men sejrscifrene var jo klare nok.

”Thomas spillede godt, og for mig blev det meget op ad bakke. Jeg fik ikke rigtig noget, jeg kunne komme i gang på,” sagde Tonny Carlsen efter kampen.

Kampen mellem Allan Schrøder og Lars Dunch så på forhånd interessant ud, for både den forsvarende mester og sidste års nordiske mester havde vist fint spil i puljen.

Begge spillere lagde da også ud som lyn og torden med 15 point i fem indgange. Det var dog Allan Schrøder, der var bedst til at følge op på den gode start med serier på 4, 2 og 4.

Lars Dunch kæmpede sig imidlertid tilbage i kampen og var kun bagud med et enkelt point, da spillerne nærmede sig de 30.

En serie på otte point fra Allan Schrøder betød imidlertid, at han igen fik luft til sin modstander, som denne gang ikke for alvor var i stand til at svare igen.

”Det var et fair resultat. Egentlig spiller jeg en god turnering – også i kvartfinalen. Forskellen på mig og Allan var, at jeg spillede kun godt i perioder af kampen, mens Allan var mere konstant i sit spil,” sagde Lars Dunch.

Den sidste kvartfinale blev – som cifrene også antyder – noget af en gyser.

René Hendriksen kom bedst fra start 19-8 i otte indgange. En serie på 8 point fra Brian Knudsen betød dog, at han så småt fik kontakt med modstanderen igen.

Den tidligere danske mester i keglebillard fortsatte dog ufortrødent med serier på 4, 6, 3 og 4 point. Heldet var ind imellem også på hans side, og det passede tydeligvis ikke Brian Knudsen særlig godt.

René Hendriksen kom at på føre 43-22, men herefter optog Brian Knudsen for alvor forfølgelsen.

Han scorede først en serie på 7, som blev afsluttet med, at ballerne fik lagt sig meget tæt. Position ved ottende bal var i praksis umulig at score på, for man kunne hverken komme rundt eller på tværs med stødballen.

Flere småserier fulgte, og takket være en fin serie på 9 lykkedes det for den tidligere tredobbelte

guldvinder at udligne ti 45-45.

Brian Knudsen kom også foran og fik lukket ved 49-46. Men René Hendriksen havde efterstødet.

Udlægget scorede han uden problemer. Efterfølgende fik han en spids, som skulle kortes noget af, fordi objektballerne lå i hver sin bundbende. Den satte han også.

Derefter kom der en ikke helt let dobbeltspids. Men René Hendriksen er blandt andet på grund af sin erfaring med både keglebillard og 5-kegler stærk både til kvarter og spidser i 3-bande. Og den satte han også.

Til sidst fik han lagt sig selv en kort kvart med den gule og den hvide tæt på hinanden nær kort bande og rød op ad lang bande.

På den ene side skulle han være sikker på, at gul nåede ned i bundbanden. Men den måtte på den anden side ikke komme for tidligt ind, for så ville den blive for stor i forløbet og trille uden om hvid, som i dette tilfælde skulle være tredje bal.

René Hendriksen forsøgte at løse dilemmaet ved at tage farten af den gule bal i et forsøg på at strække den. Lidt for meget fart – skulle det vise sig.

”Den er da for blød,” råbte han – og ganske rigtigt. Retningen var god nok, men gul bal endte med at mangle en centimeter i fart for at opnå carambolage – og dermed omkamp

”Det var virkelig surt,” sagde René Hendriksen bagefter.

”Men det var jo ikke på den sidste bal, kampen blev tabt. Ved 43-22 begynder jeg at tænke for meget på resultatet. Så har jeg nogle dårlige stød, jeg får ikke rigtig noget at spille på, og Brian kommer i gang,” tilføjede den alsidige spiller.

”Jeg har droslet lidt ned for 5-kegler, fordi jeg gerne vil blive mere stabil i 3-bande. Jeg mener også, at jeg er blevet mere stabil. Men i forhold til de bedste spillere mangler der altså stadigvæk noget.”

Semifinaler: Dion Nelin – Thomas Andersen 50 – 34 / 28 indgange, Brian Knudsen – Allan Schrøder 48 – 50 / 46 indgange

Når man spiller til så lang en distance som 50 point, skulle man ikke tro, at det gør den helt store forskel, hvem der begynder partiet. Der er jo indgange nok til at vende billedet.

Men på dette niveau kan det en gang imellem faktisk godt få en vis indflydelse på kampen. Det fik vi et eksempel på i den første semifinale.

Dion Nelin vandt trillingen, og det udnyttede han til at skaffe sig et forspring, som han aldrig slap igen.

Det var såmænd ikke, fordi Dion Nelin scorede de helt store serier i kampens start. Til gengæld scorede han hele tiden, og det er jo både en måde at komme frem i verden på og en måde at lægge pres på modstanderen efter princippet: Hvis du brænder, så udbygger jeg altså forspringet.

Dion Nelin kunne gå til pausen med bevidstheden om, at han førte 25-10, men den regerende nordiske mester lavede en serie på 4 lige efter pausen. Måske et lille håb for Thomas Andersen, som rent faktisk er den til dato sidste spiller, som har vundet over Dion Nelin ved et DM. Det gjorde han i puljespillet ved DM i 2008. Men i finalen mødtes de igen, og her tabte Thomas Andersen.

Det gjorde han også i denne semifinale, for Dion Nelin fik øget forspringet, og ved stillingen 38-20 fik han en god indgangsbal, som han scorede 7 point på. Derefter var løbet reelt kørt.

”Selvom jeg er bagud, bliver jeg ved med at tro på det. Jeg ved, at jeg med en eller flere gode serier godt kan nå op. Men da Dion laver serien på 7, er jeg godt klar over, at det nok er sket,” sagde Thomas Andersen.

”Det er egentlig et fint resultat at få bronze i sådan et skrappt selskab. Alligevel er jeg ikke helt tilfreds med selve spillet, for jeg har præsteret bedre til træning,” sagde han.

Den anden semifinale var knap så velspillet, men den var til gengæld spændende.

Brian Knudsen lagde stærkt ud med 14 point i de første seks indgange. Men lidt efter lidt kom Allan Schrøder bedre med, og han fik udlignet til 23-23.

Ved pausen var Brian Knudsen knebent foran, men siden lykkedes det for første gang for modstanderen at komme foran, inden det ved 35-35 atter var helt lige.

Her opstod der stillingskrig, som Brian Knudsen umiddelbart slap bedst fra med to serier på 2 point. Men takket være en serie på 7 var det igen Allan Schrøder, der var i førersædet.

En serie på 4 sendte Brian Knudsen på 45-44, men det skulle vise sig at blive hans sidste føring i kampen.

Allan Schrøder kom op at føre 49-45 og kiksede to matchballer. Derefter lavede Brian Knudsen tre point, hvorpå han lavede en kvart for kort. Det kostede det hele, for den forsvarende mester bookede en plads i finalen ved at score på den spids, Brian Knudsen havde efterladt.

Ligesom Thomas Andersen var han lidt utilfreds efter nederlaget.

”Jeg kæmper med min koncentration. Den er god nok i perioder, men jeg har mange udfald. Det er et punkt, hvor jeg skal forbedre mig,” sagde Brian Knudsen.

Finale: Dion Nelin – Allan Schrøder 50 – 41 / 33 indgange

En interessant slutkamp.

På den ene side det kæmpestore talent i skikkelse af den nu meget voksne mand, der vandt sit første DM for et kvart århundrede siden som en stor dreng. På den anden side en spiller, som igennem mange år har været meget solid, men som har manglet det sidste – og som først for alvor er brudt igennem i en moden alder.

Allan Schrøder scorer flere point end tidligere. Det kan ses på gennemsnittet. Men der er mere i det end som så. En del af den resultatmæssige fremgang bunder også i, at han har været god til at lukke ned for modstanderne. Som det skete sidste år i semifinalen mod Thomas Andersen og i finalen mod Tonny Carlsen. Og som det var sket i årets semifinale mod Brian Knudsen.

Umiddelbart er det en vanskeligere opgave mod Dion Nelin, der har et dessin-repertoire, som de fleste andre kun kan drømme om.

Men det skulle alligevel forsøges i en erkendelse af, at hvis man skal vinde over Dion Nelin, skal man have ham til at tænke på noget andet end at score point – f.eks. hvad stillingen er. Får han først få lagt afstand, er det en noget nær håbløs opgave at fange ham igen. Det havde Thomas Andersen jo også bittert erfaret i semifinalen.

Så ingen af de to finalister scorede det helt store i begyndelsen af denne kamp.

Dion Nelin var kortvarigt foran 4-3, men takket være en serie på 4 var det Allan Schrøder, som først fik slået et hul til stillingen 8-4.

Siden fik han med flere småserier udbygget føringen til 14-7 og 21-12, inden Dion Nelin fik lukket noget af hullet med en serie på 4 – heraf to meget flotte stød på langs ad bordet.

Alligevel var det Allan Schrøder, der kunne gå til pausen med en føring på 25-16 i 18 indgange.

Det fik Dion Nelin gjort lidt ved takket være en serie på 4. Men et par indgange efter lavede Allan Schrøder en stærk serie på 8, som øgede forspringet til 33-20.

Han efterlod en skolebal til Dion Nelin, som på

efterstødet lavede et lille horn. Men derfra så han sig ikke tilbage.

En ualmindelig flot forbande gav en ny skolebal, og derfra udbyggede den tidligere syvdobbelte mester serien.

Den ene oplagte bal fulgte helt naturligt den næste. Først ved den tiende bal måtte han bruge en time-out til at udtænke en fembander, som kun fik fat i tredje bal med det alleryderste af stødballen.

En flot syvbander gjorde, at serien rundede de 15 point, inden den blev sluttet af med en kort kvart. Den efterfølgende forbande blev til gengæld lidt for stor.

Men en serie på 16 point blev det til, og ikke alene var Dion Nelin nu foran med 36-33. For selvom det faktisk lykkedes for Varde-spilleren igen at komme kortvarigt foran ved 37-36, så var kampens dynamik ændret.

Allan Schrøder fik svært ved at score, mens Dion Nelin i kampens afgørende fase stille og roligt trak fra.

Undervejs fik han også tilskrevet et point, som i bedste fald var tvivlsomt. Og en serie på 6 fik han skruet sammen med et lille horn på det femte point. Men det var nu ikke derfor, at det gik, som det gik, da Dion Nelin ved stillingen 49-41 lukkede forestillingen med sin anden matchbal, hvor han spillede en forbande på tværs ad bordet.

Det anerkendte Allan Schrøder også bagefter.

”Jeg taber til en bedre mand. Længere er den ikke,” sagde han.

”Jeg har kendt Dion, siden han var en lille dreng, og han er lige en tand bedre end alle os andre. Jeg vandt over flere gode spillere ved dette DM, og jeg mener selv, at jeg fik bevist, at mit første DM sidste år ikke var en tilfældighed.”

Dion Nelin kaldte det rigtig rart, at han nu var blevet dansk mester igen.

”Da jeg er bagud 20-33, indser jeg, at jeg ikke har det store at tabe. Så jeg satsede, og jeg vandt. Men Allan fortjener nu også ros, for han spillede en god turnering. Jeg vil glæde mig over, at jeg trods alt endte med at vinde, for det var ikke let.”

Dion Nelin har nu altid vundet, når det gælder DM-finaler. Han har været i slutkampen otte gange, og han har vundet dem alle. Vinder han guld et gang til, vil han have rekorden alene.

”Men det var ikke et mål i sig selv at tangere rekorden, og det er det heller ikke at slå den. Jeg render ikke rundt og holder regnskab med mine

titler. Det lader jeg andre om,” grinede Dion Nelin.

Jamen, så lad os se, om vi andre også får lov at tælle til ni, Dion!

Så lille kan forskellen på succes og fiasko være. Sådan lå ballerne efter René Hendriksens sidste stød ved stillingen 49-50 mod Brian Knudsen. Det var gul bal, som var René Hendriksens stødbal, og den manglede en centimeter for at nå hen til hvid.